

ความรักและความอุทิศตน

เรียนกัลยาณมิตรทั้งใกล้และไกล

ข้าพเจ้าหวังว่าเมื่อท่านได้อ่านสาสน์ฉบับนี้ ท่านก็คงจะสบายดี มีสุขภาพแข็งแรง และมีความสุขเหมือนเคย ในวันที่ระลึกปรมาจารย์ปัทมสมภพนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงเรื่องความอุทิศตนต่อครู ที่เราเรียกได้ว่า “สมยะ” “ความกรุณา” หรือ “การปฏิบัติ” ฯลฯ ความอุทิศตนนี้มีหลายชื่อ แต่ข้อสำคัญที่สุดคือการมีความรู้สึกรัก

ที่สำคัญชนิดหนึ่ง คือความรัก (เซว่) ความรักชนิดนี้คือความรู้สึกรักใคร่ ซินชม สำนึกพระคุณ รักถนอม และความรู้สึกใกล้ชิด และนี่คือความรู้สึกพื้นฐานในการปฏิบัติหลักทุกประเภทของเรา

เราจำเป็นต้องรักครูก่อนเพื่อจะสร้างความอุทิศตนต่อครู เราจำเป็นต้องรักพี่น้องญาติธรรมเพื่อจะรักษา ศีลสมณะต่อพวกเขา เราจำเป็นต้องรักสรรพสัตว์เพื่อจะเจริญความกรุณาต่อสรรพสัตว์ เราจำเป็นต้องรัก พระยิดัมเพื่อจะรักษาการปฏิบัติพระยิดัม (พระประจำตน) ในแต่ละวันของตนเองไว้ และเราจำเป็นต้องรัก ตนเองเพื่อจะเป็นผู้ปฏิบัติที่ดี เพราะเมื่อเราใส่ใจและรักตนเอง เราก็จะไม่ทำสิ่งไร้สาระที่ทำร้ายตัวเราเอง นั่นคือเหตุผลที่ข้าพเจ้าคิดว่าความรัก อันเป็นความรู้สึกผูกพัน ใส่ใจ ห่วงใย ซินชม ทะนุถนอม ให้คุณค่า และความใกล้ชิด จำเป็นต่อการปฏิบัติที่มีความอุทิศตน วินัย ความกรุณา และสมาธิภาวนา

นอกเหนือจากความรักนี้ เพื่อจะเจริญความอุทิศตนต่อครู เราจำเป็นต้องเห็นครูเป็นพระตรีกาย ครูในสายการปฏิบัติกัจจู้ในอดีตกล่าวไว้ว่า

หากมิได้ระลึกว่าครูคือพระธรรมกาย
เธอจะรู้แจ้งพระธรรมกายได้อย่างไร
หากมิได้ระลึกว่าครูคือพระรูปกาย
แม้จะตั้งนิมิตถึงพระยิดัมชัดเจน ก็กลับเห็นเป็นรูปธรรม

หากเชื่อว่าครูคือคนธรรมดา
แม้เธอจะมีความรู้แจ้งสูงส่ง แต่ก็เสื่อมหายไปเพราะประสบการณ์
แม้จะมีประสบการณ์ประเสริฐ แต่ก็ตกสู่ห้วงความหลับไหล
แม้ดูคล้ายจะปฏิบัติธรรม แต่ก็ตกไปสู่อำนาจกิเลส

แม้จะดูน่าเคารพ แต่ก็ไม่มีพระธรรม
เริ่มจากศีลสมณะแห่งมนตร์ลับ (วัชรยาน)
ต้นตระกูลฝ่ายบิดาที่เป็นเจ้าแห่งความกรุณา
ต้นตระกูลฝ่ายมารดาที่เป็นเจ้าแห่งธรรมชาติ
ลัทธิทั้งสูงสุดและสามัญ
และผลของกิจทางธรรมทุกอย่าง เช่น การทำให้สงบและอื่นๆ
หากไม่มีความอุทิศตนต่อครูแล้ว
ย่อมไม่เกิดผลขึ้นมา

เธอผู้รู้มาก จะไม่รู้เรื่องนี้เสียหรือ
ผลทุกประการที่ปรารถนาจะบรรลุจากการปฏิบัติ
แม้แต่ลัทธิ (ความสำเร็จ) ของผู้ที่อยู่นอกพระพุทธศาสนา
หากไม่เคารพต่อครูทั้งสามกาลแล้ว
แม้บรรลุจุดสูงสุดในสังสารวัฏ ก็ย่อมสูญเสียทั้งสิ้น ฯ

ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าความอุทิศตนต่อครูเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ดังที่ท่านทราบ เราจำเป็นต้องพัฒนา
ทรศนะเพื่อจะเห็นถึงธรรมชาติของทุกสิ่ง แต่ทรศนะนี้มีหลายด้าน หนึ่งในนั้นคือความอุทิศตนต่อครู
อีกด้านหนึ่งคือความกรุณาต่อสรรพสัตว์ทุกชีวิต อีกด้านหนึ่งคือการรักษาศีลสมณะของตนเอง และอีก
ด้านหนึ่งคือการเป็นหนึ่งเดียวกับพระยัตม์ของตน หากท่านสร้างทำเป็นปฏิบัติธรรมโดยไม่รู้วาทศนะ
มีแง่มุมที่แตกต่างกันเหล่านี้ ท่านก็เพียงแต่หลอกลวงตนเองเท่านั้น แต่ไม่ได้ปฏิบัติคำสอนอย่างแท้จริง
และจะไม่ได้รับผลที่แท้อันใดเลย

นี่คือเหตุผลที่ข้าพเจ้าต้องการเตือนท่านถึงความสำคัญของความรักและความอุทิศตนต่อครู ในวันที่ระลึก
ปรมาจารย์ปัทมสมภพนี้ หากท่านตั้งใจจะปฏิบัติพระสัทธรรม โปรดจำข้อความนี้ไว้ในใจ แต่หากท่านไม่พบ
ประโยชน์อันใดในคำสอนนี้ ก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ ข้าพเจ้าเพียงต้องการจะบอกท่านเพราะรักท่านเท่านั้น

ด้วยความรักความเมตตาและสวดอธิษฐานให้

สัพพะมังคะลัง (ขอมงคลทั้งปวงจงบังเกิด)

พักชก รินโปเช